بسم الله الرحمن الرحيم

إظهار الدين

İzharuddin

[Din'i Açığa Çıkarmak]

Alimlerin sözlerinden derlemeler

Tevhid ve İhlas

Allah (Subhanehu ve Teala) şöyle buyurur:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاء مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاء أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kendi kavimlerine demişlerdi ki: «Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında tapmakta olduklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp inkâr ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.»

[60 Mümtehine/4]

İbnu'l-Kayyim el-Cevziyye *Rahimehullah* şöyle der:

"Allahu Teala mü'minleri kafirlerle dostluk bağı kurmaktan nehyettiğinde aynı zamanda onları düşman edinmelerini, onlardan ayrılmalarını ve safları belirginleştirmelerini istemiştir."

[Bedaiu'l-Fevaid, 3/69]

Yine şöyle der:

“Tevhid’i ancak Allah’a has kılan ve Allah için müşriklerden nefret etmekle Allah’a yaklaşan kimseler dışında, büyük şirkten kimse kurtulamamıştır.”

[İğasetu’l-Lehfan]

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der:

“Ey kardeşlerim Allahu Teala’dan son derece sakının ve dininizin temel esası ve başı olan “La İlahe İllallah” kelimesine sımsıkı sarılın. Bu kelimenin anlamını bilin ve onu benimseyin. Nesep olarak sizden uzak olsalar da, ona iman etmiş olanları sevin ve onları kardeş edinin. Tağutları reddedin, onlara düşmanlıkta bulunun, onlardan nefret edin ve onları sevenden, onları savunandan, onları tekfir etmeyenden, “onların durumu beni ilgilendirmez” diyenden ya da “Allahu Teala beni onlardan sorumlu tutmadı” diyenden **nefret edin**.

Çünkü bunları söyleyen kişi, Allahu Teala hakkında yalan konuşup, O’na apaçık bir iftirada bulunmuştur. Şüphesiz Allahu Teala tüm Müslümanları kafirlerden nefret etmekle sorumlu tutmuştur. Babaları, çocukları veya kardeşleri dahi olsa onlara düşmanlık yapmayı, onları tekfir etmeyi ve onlardan uzak durmayı tüm Müslümanlar üzerine farz kılmıştır. Allahu Teala’dan son derece sakının. Buna sımsıkı sarılın. Umulur ki Rabbinize, hiçbir şeyi O’na ortak koşmamış olarak kavuşursunuz.”

[Mecmuatu’t-Tevhid]

Şeyh Hamd bin Atik *Rahimehullah* şöyle der:

“Ayette geçen “ve bede’a” sözcüğü, “ortaya çıktı” ve “belirdi” anlamındadır. Düşmanlığın öfkeden önce belirtilmesine dikkat edilmelidir. Şöyle ki birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Çünkü insan, müşriklere öfke duyduğu halde onlara düşmanlık göstermeyebilir. Dolayısıyla onlara karşı düşmanlık gösterinceye ve onlardan nefret edinceye kadar üzerine vacip olanı yerine getirmiş olmaz. Aynı zamanda bu düşmanlık ve nefretin aşikar, açık ve net olması gerekir. Şu da bilinmelidir

ki, her ne kadar nefret kalp ile ilgili olsa da, etkileri ve alametleri ortaya çıkıncaya kadar kişiye bir fayda sağlamaz. Bu etkilerin ve alametlerin ortaya çıkması ise ancak düşmanlık besleme ve ilişkiyi kesme ile meydana gelebilir. İşte o zaman düşmanlık ve nefret açık bir şekilde ortaya çıkmış olur."

[Sebilu'n-Necat ve'l- Fikek]

Yine aynı eserinde **Şeyh Hamd bin Atik** *Rahimehullah* şöyle der:

"Bu ayetteki, ***"biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız"*** sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allahu Teala kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir.

Bu, Allahu Teala'nın şu ayette buyurduğu gibidir: ***"Sizden de, Allah'ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam."[19 Meryem/48]***

Allahu Teala, onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetlerde bunun misallerindendir:

"Nihayet İbrahim onlardan ve Allah'tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman.." [19 Meryem/49]

"Madem ki siz onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız.."[18 Kehf/16]

Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allahu Teala'nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allahu Teala'ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz."

- *Not: Burada Şeyhin maksadı -Allahu a'lem-, kalben dahi olsa müşriklere kin beslememektir.*

Şeyh İshak bin Abdurrahman *Rahimehullah* şöyle der:

“Kafirlere karşı nefretin sadece kalp ile olması tek başına yeterli değildir. Mutlaka düşmanlığın ve nefretin açıkça ortaya konması gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: “İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” Söylediğimiz konusunda bundan daha net bir açıklama olabilir mi? Şöyle ki, ayette geçen “ve bede’a” sözcüğü “ortaya çıktı” anlamındadır. İşte dini ortaya koymak budur. Yani düşmanlığı açık bir şekilde ifade etmek, onları alenen tekfir etmek, beden ile onlardan ayrı durmak gerekir. Düşmanlığın asıl anlamı senin bir tarafta ve muhaliflerinin de diğer tarafta olmasıdır. Uzak durmanın (beraat) asıl anlamı da kalp, dil ve beden ile ayrılmaktır. Mü’minin kalbinde mutlaka kafire karşı düşmanlığı vardır. Ancak bizim burada üzerinde durduğumuz mesele, bu düşmanlığın açıkça ortaya konmasıdır.”

[Ed-Dureru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 141]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan *Rahimehullah* şunları söyler:

“Bu ayetler üzerinde dikkatle düşünen kişi, Allahu Teala’nın, Rasullerini kendisiyle göndermiş olduğu ve kitaplarını kendisiyle indirmiş olduğu Tevhid’i tanıdığı gibi, Rasullerin ve Rasullere tabi olanların üzerinde bulundukları duruma karşı çıkan ve böylece de hüsrana uğramış olan aldanmış cahillerin durumunu da tanımış olur. Hocamız İmam Muhammed bin Abdulvehhabı *Rahimehullah*, Kureyş’in, Nebi’nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Tevhid’e davetini ve onlara ilahlarının fayda ve zarar veremeyeceğini söylemesini bir sövme olarak kabul ettiklerini anlattığı bölümde şöyle der: “Eğer bu hususu anlamışsanız şunu da anlamışsınız demektir: Kişi Allah’ı birleyip şirki terk etse de müşriklere düşmanlık beslemedikçe ve Allahu Teala’nın, ***“Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin” [Mücadele 22]*** ayetinde de beyan ettiği gibi onlara olan düşmanlık ve kinini ortaya koymadıkça İslam’ı dosdoğru olmaz.

Bunu iyi kavraman halinde, Müslüman olduğunu iddia eden bir çok kimsenin dini

bilmediğini de anlamış olursun. Eğer böyle olmasaydı Müslümanların işkence görmesinin, esir düşmelerinin ve Habeşistan'a hicret etmelerinin nedeni ne olabilirdi ki? Halbuki Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanların en merhametlisidir. Eğer işkence gören ashabı için bir ruhsat bulmuş olsaydı, mutlaka onlara bu ruhsatı haber verirdi.

Ancak Allahu Teala ona şu ayeti indirmiştir: ***"İnsanlardan kimi vardır ki: "Allah- 'a iman ettik" der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi görür." [29 Ankebut/10]***

Bu ayet, kafirlere sadece dilleriyle uyum gösterenler hakkında olduğuna göre bunların dışındakilerin hali nice olur?" Yani günümüzde olduğu gibi bizzat eziyet görmediği halde onlara söz ve fiil ile uyum gösterip, onlara destek olan, yardım eden, onları ve onların dostlarını müdafa edenler ve onlara muhalif olanlara karşı çıkanların durumu acaba nedir?"

[Ed-Dureru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 93]

Yine **Şeyh Abdurrahman İbn Hasan** şöyle dedi:

"Selef ve halef alimleri; sahabe, tabi'in, hatırı sayılır büyük alimler ve ehli sünnetin tamamı, şunları yerine getirmeksizin hiçkimsenin müslüman olamayacağında görüş birliğine varmışlardır:

- Büyük şirkten tamamiyle arınmış olmak *(Not: Büyük Şirk işleyen bir insan, alimlerin icmaı ile müslüman olamaz.)*
- Şirkten ve şirk ehlinden beri olmak *(Not: Büyük Şirk işleyen insanların Islam sınırlarının dışında olduklarına kesin olarak inanmak.)*
- Ve onları aşağı görmek
- Ve imkanlar dahilinde onlara düşmanlık göstermek
- Ve bütün amelleri yalnızca Allah'a halis kılmak. "

[Ed-Dureru's-Seniyye, 11. Cild, 545 – 546]

Şeyh Muhammed bin Abdullatif *Rahimehullah* şöyle der:

“Şunu iyi bil ki -Allah bizi de seni de sevdiği ve razı olduğu şeylere muvaffak kılsın- Allah’ın ve Rasulü’nün düşmanlarına düşmanlık yapmadıkça ve Allah’ın ve Rasulü’nün dostlarına dostluk yapmadıkça kişinin Müslümanlığı ve dini düzgün olmaz. Allahu Teala şöyle buyurur: ***“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli (dost) edinmeyin”[9 Tevbe/23].*** “

[Ed-Dureru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 208]

- *Not: Şeyh'in bu ifadesi geneldir. Düşmanlığın açığa vurulması kişinin gücü nisbetinde farzdır. Fakat terkedilmesi halinde, kişinin -müslüman kalmakla beraber- dini de o denli zeval görür.*

Yine **Şeyh Muhammed bin Abdullatif** *Rahimehullah* şöyle der:

“İşte dini açığa çıkarmak *(İzharuddin)* budur. Yoksa cahillerin zannettiği gibi kafirler kişiyi serbest bıraktığı ölçüde namaz kılmak, Kur’an okumak ve dilediği nafilelerle meşgul olmakla din açığa çıkarılmış olmaz. Bu çok hatalı bir anlayıştır. Çünkü müşriklere açıkça düşmanlığını ve onlardan uzak olduğunu ilan eden kimseyi müşrikler rahat bırakmazlar. Bilakis fırsat bulduklarında ya onu öldürürler veya yaşadıkları yerden kovarlar. Çünkü Allahu Teala kafirlerin böyle yaptıklarını haber vermektedir.

Allahu Teala şöyle buyurur: ***“Kafir olanlar peygamberlerine dediler ki: “Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız, ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!”[14 İbrahim/13]***

Allahu Teala, Şuayb’ın Aleyhisselam kavminin şöyle dediğini haber verir: ***“Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri memleketimizden kesinlikle çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz.” [7 A’raf/88]***

Ashab-ı Kehf hakkında da Allahu Teala şöyle buyurur: ***“Çünkü onlar eğer size muttali olurlarsa, ya sizi taşlayarak öldürürler veya kendi dinlerine çevirirler***

ki, o zaman ebediyyen iflah olmazsınız." [18 Kehf/20]

Rasuller ile kavimleri arasındaki düşmanlığın şiddetlenmesi, ancak bu Rasuller tarafından dinlerinin sapıklığı, düşüncelerinin akılsızca olduğu ve ilahlarının geçersizliği açıkladıktan sonra olmamış mıdır?"

[Ed-Dureru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 207]

Şeyh Süleyman bin Sahman *Rahimehullah*, Mümtehine Suresi'ndeki ayet ile ilgili olarak şunları söyler:

"İşte Allahu Teala'nın, hakkında ***"Ancak nefsini akılsız hale getiren kimse İbrahim Milleti'nden (dininden) yüz çevirir." [2 Bakara/130]*** buyurduğu İbrahim Milleti budur. Dolayısıyla Müslümana, Allahu Teala'nın düşmalarına düşmanlık yapması, bu düşmanlığı açığa vurması, tamamıyla onlardan uzak durması, onları dost edinmemesi, yakınlık kurmaması ve onlarla haşır neşir olmaması gerekir."

[Ed-Dureru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 221]

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman *Rahimehullah* şöyle der:

"Kişi bazen şirkten kurtulur ve Tevhid'i sever. Ancak, müşriklerden uzak durmaması, Tevhid ehline dostlukta bulunmaması ve onlara yardım etmemesi bakımından kendisinde eksiklik meydana gelir. Böylece hevasına tabi olmuş, dinini ve üzerine dinini bina ettiği temelleri yıkan şirkin bazı şubelerine girmiş ve kendisinin kabul etmiş olduğu imanın ancak kendisiyle düzgün olacağı Tevhid'in temellerini ve şubelerini terk etmiş olur. Bu kişi Allah için sevmez ve Allah için buğzetmez, kedisini yaratmış ve biçim vermiş olanın yüceliği için düşmanlık ve dostlukta bulunmaz. Halbuki bunlar "La İlahe İllallah" kelimesinde bulunmaktadır."

[Ed-Dureru's-Seniyye, Cihad Bölümü, 681]

Yine şöyle der:

“Kişiyi Allahu Teala’ya yaklaştıran en faziletli amel, Allahu Teala’ya şirk koşmuş olan Allah düşmanlarından nefret ederek, onlara karşı düşmanlık ve cihad etmektir. Bir kul ancak bu şekilde onları dost edinmekten kurtulur. Bunu terkettiği oranda, kendisi ile onlar arasında dostluk meydana gelir. Bu nedenle, İslam’ı yıkacak ve kökünden kazıyacak hareketler ve ilişkilerden şiddetle sakınılmalıdır.”

[Ed-Dureru’s-Seniyye, Cihad Bölümü, 842]

Ed-Dureru’s-Seniyye adlı eserde geçtiği üzere, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab’ın oğulları olan **Şeyh Hüseyin** ve **Şeyh Abdullah**, bu dine giren, dini ve Müslümanları seven ancak müşriklere düşmanlık etmeyen veya düşmanlık edip onları tekfir etmeyen kişi hakkında kendilerine sorulan bir soruya şu yanıtı vermişlerdir:

" 'Ben müşriklere düşmanlık etmem!' veya 'Düşmanlık ederim ancak onları tekfir etmem!' diyen kişi **Müslüman değildir.** Bu kişi, Allahu Teala’nın, haklarında şöyle buyurduğu kimselerdendir: ***“Allah’ı ve Peygamberini inkar edenler ve Allah ile Peygamberini birbirinden ayırıp: “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız” diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; iște gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.” [4 Nisa/150-151].***“

والحمد ل رب العالمين